ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ) (Λουκ. ιζ΄ 12-19)
20 Ἰανουαρίου 2019

Στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε τὴ διήγηση γιὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῶν δέκα λεπρῶν καὶ θαυμάσαμε τὴ θερμὴ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δέκα θεραπευμένους. Αὐτός, «ἰδὼν ὅτι ἰάθη», σημειώνει ὁ ἱερὸς εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἐπέστρεψε στὸν Κύριο καὶ μὲ δυνατὴ φωνή, πεσμένος στὸ ἔδαφος, δόξαζε τὸν Θεὸ καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Εὐεργέτη του.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ ἂς δοῦμε ποιὲς εἶναι οἱ δωρεὲς τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς ἐμεῖς μποροῦμε νὰ ἐκφράσουμε πρὸς Ἐκεῖνον τὴν εὐγνωμοσύνη μας.

Οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀλήθεια ἀμέτρητες. Μᾶς δημιούργησε ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ μᾶς δίνει ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ συντήρησή μας. Ἡ πρόνοιά Του ἁπλώνεται σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς μας. Τὶς περισσότερες φορὲς ἔχουμε ὅ,τι χρειαζόμαστε πρὶν προλάβουμε νὰ Τοῦ τὸ ζητήσουμε.

Ἀσυγκρίτως μεγαλύτερες εἶναι οἱ πνευματικὲς δωρεές Του, μὲ κορυφαία εὐεργεσία τὸ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του ἔγινε ἄνθρωπος καὶ σταυρώθηκε γιὰ νὰ μποροῦμε ἐμεῖς νὰ ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ ἀναστηθοῦμε. Μᾶς γλύτωσε ἀπὸ τὴν φοβερὴ κόλαση καὶ μᾶς χάρισε τὴν αἰώνια ζωή. Μᾶς ἔβαλε μέσα στὴν Ἐκκλησία Του, μᾶς ἀξίωσε νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀλήθεια, νὰ εἴμαστε Χριστιανοί. Βαπτισθήκαμε, χρισθήκαμε, ζοῦμε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου πνέει ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γνωρίζουμε τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μποροῦμε νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸν θάνατο μὲ ἐλπίδα. Μᾶς χάρισε τὸν λόγο Του, τὴν Ἁγία Γραφή, τὸ μεγάλο ὅπλο τῆς προσευχῆς. Λαμβάνουμε ἄφεση ἁμαρτιῶν στὸ Μυστήριο τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Παίρνουμε τὸν Θεὸ μέσα μας στὸ ἱερὸ Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἔχουμε ἄγγελο φύλακα, βοηθοὺς καὶ συμπαραστάτες μας τοὺς Ἁγίους. Ἔχουμε ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοὺς ἄλλους πιστούς.

Εὐεργεσίες ὅμως εἶναι καὶ οἱ θλίψεις ποὺ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς στὴ ζωή μας. Ναί, εἶναι εὐεργεσίες, διότι ὅταν τὶς ἀντιμετωπίζουμε μὲ πίστη καὶ ὑπομονή, ἐξαγιαζόμαστε. Ἔλεγε ὁ νέος ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης: «Ἡ ὑγεία εἶναι μεγάλο δῶρο. Τὴν ὠφέλεια ὅμως ποὺ δίνει ὁ πόνος, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ δώσει ἡ ὑγεία».

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὑπάρχει τρόπος καὶ ἐμεῖς νὰ ἐκδηλώνουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας.

Πρῶτα πρῶτα ἀναγνωρίζοντας τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Νὰ κάνουμε ἀποτίμηση καὶ ἀπολογισμὸ τῶν πράξεων καὶ τῶν «σημείων» τῆς κάθε ἡμέρας τῆς ζωῆς μας. Ἔτσι θὰ συνειδητοποιοῦμε τὶς φανερὲς καὶ ἴσως, τὶς πιὸ πολλὲς ἀφανεῖς Του εὐεργεσίες καὶ νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε προσευχητικά. Ἡ προσευχή μας εἶναι καλὸ νὰ μὴν περιέχει μόνον αἰτήματα, ἀλλὰ κυρίως εὐχαριστίες.

Νὰ μετέχουμε πρόθυμα καὶ καρδιακὰ στὴ θεία Λειτουργία, ἡ ὁποία ἔχει κατεξοχὴν εὐχαριστιακὸ χαρακτῆρα.

Τὸ σημαντικότερο ὅμως εἶναι νὰ ἐκδηλώνουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας ἔμπρακτα μὲ τὴ ζωή μας. Νὰ κάνουμε ὑπακοὴ στὸ θέλημά Του καὶ ἀναλογιζόμενοι πὼς ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, νὰ σταυρώσουμε κι ἐμεῖς τὰ πάθη μας.

Ἀδελφοί μου,
στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἀκοῦμε τὸν Κύριο νὰ διατυπώνει παράπονο. «Δὲν θεραπεύθηκαν οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι;». Ὁ Θεὸς φαίνεται νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων, ἂν καὶ δὲν κερδίζει τίποτε ἀπὸ τὶς εὐχαριστίες τους. Οἱ ἄνθρωποι κερδίζουν, διότι ὁ Θεὸς σ᾽᾽ἐκείνους ποὺ Τὸν εὐγνωμονοῦν μὲ λόγια καὶ ἔργα προσθέτει καὶ ἄλλες εὐεργεσίες. Ἂς μάθουμε νὰ λέμε «εὐχαριστῶ» στοὺς εὐεργέτες μας, γιὰ νὰ γινόμαστε ἔμπρακτα, ὅπως ὁ ἕνας λεπρὸς, εὐγνώμονες πρὸς τὸν Σωτῆρα τῆς ζωῆς μας.

Ἀμήν.